

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie

Sędzia SR Artur Obcowski

Protokolant Alicja Straszak

w obecności Prokuratora Dagmary Świerk

po rozpoznaniu dnia 16 maja 2016 roku sprawy G. G.

syna A. i S. zd. M.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że w dniu 5 lutego 2016 roku, w P. na ul. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, tj. samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza wynoszącej 0,43 mg

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego G. G. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
2. na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;
3. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na mocy art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego stosowania zakazu od dnia 5 lutego 2016 roku;
5. zasądza na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.

Uzasadnienie wyroku z dnia 16 maja 2016 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2016 roku funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w P. K. D. i P. Ś. pełnili służbę patrolową. O godzinie 19:35 funkcjonariusze zatrzymali do kontroli drogowej kierującego samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) oskarżonego G. G. i poddali go badaniu na zawartość alkoholu urządzeniem typu (...). W związku z uzyskanym wynikiem pozytywnym oskarżonego poddano badaniu urządzeniem typu AS (...). Pierwsze z badań, przeprowadzone o godzinie 19:38, wykazało u G. G. stężenie 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas drugiego badania, przeprowadzonego o godzinie 19:54, stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wynosiło 0,40 mg/l. Następnie oskarżonego poddano badaniu za pomocą urządzenia typu (...) i tak podczas pierwszego badania tym urządzeniem, wykonanego o godzinie 20:03 stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonego wynosiło 0,78 promila, podczas drugiego badania stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonego wynosiło 0,75 promila, a badanie to przeprowadzono o godzinie 20:05. W związku z zaistniałą sytuacją G. G. zatrzymano prawo jazdy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego (k. 40 w zakresie zakreślonym) oraz wyjaśnień złożonych na rozprawie głównej (k. 41), zeznań świadka K. D. (k. 42), protokołów z badania stanu trzeźwości (k. 2 – 4), świadectwa wzorcowania (k. 40 – 41).

Oskarżony G. G. ma 45 lat, wykształcenie zawodowe, jest kawalerem, ma na utrzymaniu dziecko w wieku 3 lat, jest zatrudniony odpłatnie z uposażeniem w kwocie 1340 złotych, nie był karany sądownie (karta karna k. 43), nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo, a w toku postępowania nie zachodziła wątpliwość co do jego poczytalności.

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w postępowaniu przygotowawczym, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy wyjaśnił, że na około półtorej lub dwie godziny przed zatrzymaniem przez patrol Policji wypił 100 ml wódki 36%. Następnie oskarżony wyjaśnił, że zażył trzy tabletki środka P. C. 37.5, który został mu przepisany przez lekarza w związku ze złamaniem nogi. Tego samego dnia około godziny 13:00 zażył dwie tabletki przedmiotowego leku. Oskarżony wyjaśnił, że pomimo wypitego około dwóch godzin wcześniej alkoholu, zdecydował się prowadzić samochód. W toku rozprawy głównej, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy oskarżony wyjaśnił, dodatkowo, że przed wyjazdem wykonał w domu badanie własnym alkomatem, zakupionym w (...) i urządzenie kontrolne wskazywało, że oskarżony jest trzeźwy. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, z wyjątkiem jego twierdzeń, że przed wyjazdem dokonał kontroli stanu trzeźwości własnym urządzeniem kontrolnym. Te twierdzenia nie znalazły oparcia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Oskarżony wyjaśnił, że w toku postępowania przygotowawczego również o tym wspominał, jednak nie zamieszczono tej informacji w protokole przesłuchania. Na jej brak oskarżony jednak nie zareagował z powodu zdenerwowania. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego wydają się więc niewiarygodne. Nawet gdyby jednak przyjąć, że oskarżony dokonywał przedmiotowego badania, to taki fakt nie miałby znaczenia dla oceny stopnia zawinienia oskarżonego albowiem powszechnie wiadomo, że tego typu tanie, nie profesjonalne urządzenia kontrolne i wyniki ich badania nie mogą być traktowane jako wiarygodne.

Za wiarygodne uznano w całości zeznania świadka K. D., który opisał przebieg przeprowadzonej kontroli drogowej, której opis był zgodny z ustalonym stanem faktycznym i potwierdzony wyjaśnieniami oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy, w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Nadto legły one również u podstaw ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, która została wyżej przytoczona, legła u podstaw uznania oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Sąd uznał, że po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności wyłączające lub umniejszające winę. Oskarżony jest bowiem osobą dorosłą, poczytalną, zdolną do rozpoznania znaczenia własnych czynów i kierowania swoim postępowaniem, miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. W trakcie dokonywania bezprawnego, karygodnego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej, mimo, że mógł to uczynić. Oskarżony nie znajdował się również w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej. Stopień zawinienia Sąd uznał za wysoki. Określając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu Sąd uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu i uznał że kształtuje się on na wysokim poziomie. Oskarżony w stanie nietrzeźwości prowadził bowiem samochód osobowy po drogach aglomeracji (...) i przejechał już odcinek od S. do P..

Zgodnie z brzmieniem art. 178a § 1 kk przestępstwa tego dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny. Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy – zgodnie z brzmieniem art. 115 § 16 kk – zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej nie budzi wątpliwości, że oskarżony kierował samochodem osobowym. Również stan nietrzeźwości oskarżonego, w świetle przeprowadzonych badań nie budzi wątpliwości.

Przestępstwo z art. 178a § 1 kk jest przestępstwem umyślnym. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu umyślnie. Oskarżony jest od wielu lat kierowcą, a zatem jest w pełni świadomy tego, jakie konsekwencje pociąga za sobą spożywanie alkoholu i prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Nic zatem nie tłumaczy zachowania oskarżonego. Tym bardziej, że w pełni świadomie, po spożyciu 100 ml wódki, po około dwóch godzinach zdecydował się na prowadzenie pojazdu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 kk.

W tym miejscu należy podkreślić, że porządek i bezpieczeństwo na drogach zależy, między innymi od właściwej represji karnej. Kierując w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym oskarżony stwarzał zagrożenie zarówno dla siebie, jak i innych użytkowników ruchu. Nic nie może usprawiedliwiać takiego postępowania.

Za czyn z art. 178 a § 1 kk Sąd wymierzy oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zasady wymiaru kary przewidziane w art. 53 § 1 i 2 kk.

W ocenie Sądu po stronie oskarżonego występują okoliczności obciążające – znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, na który ma wpływ sposób działania oskarżonego i okoliczności przestępstwa. Oskarżony będąc doświadczonym kierowcą, doprowadzając się do stanu nietrzeźwości stwarzał zagrożenie dla innych użytkowników ruchu, a zdarzenie miało miejsce na drogach o dużym natężeniu ruchu. Jedyłą okolicznością łagodzącą w ocenie Sądu jest dotychczasowa niekaralność oskarżonego za tego typu przestępstwo.

Ustalając rozmiar grzywny, Sąd wziął również pod uwagę dochody oskarżonego, sytuację rodzinną i możliwości majątkowe.

Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak też stopnia społecznej szkodliwości czynu, które były znaczne, uwzględniają jego warunki osobiste i majątkowe, a nadto winna spełniać swe cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wobec oskarżonego orzeczono również w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 42 § 2 kk obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Określając trzyletni zakaz, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim stopień stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego. Zdaniem Sądu orzeczony zakaz pełni funkcję represyjno – prewencyjną wzmacniając represję karną, a jednocześnie ma na celu zapobieżenie zagrożeniu bezpieczeństwa komunikacji ze strony tego rodzaju sprawców. Sąd Najwyższy w jednym z orzeczeń wskazał, iż przesłanką stosowania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres, a także czas trwania tego środka zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do wypadku doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności (por. wyrok SN z dn. 24.04.1982r., V KRN 106/82, publ. OSNPG 1982/8-9/108).

W punkcie trzecim wyroku orzeczono w stosunku do oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000 złotych.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżonemu zatrzymano prawo jazdy w dniu 5 lutego 2016 roku, Sąd na mocy art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy, o czym orzeczono w punkcie czwartym wyroku.

Nadto Sąd na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 90 złotych.

Na marginesie należy jedynie dodać, że Sąd nie znalazł podstaw do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego, o które to oskarżony wnosił. Przepis art. 66 kk, który stanowi podstawę do warunkowego umorzenia postępowania karnego, warunkuje bowiem podjęcie takiej decyzji od ustalenia między innymi, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, co w przedmiotowej sprawie oczywiście nie miało miejsca.